

Underret paa det Sted, hvor Fuldmagtsgiveren bor eller sidst havde Bopæl. Fordet Tilfælde, at Fuldmagtsgiveren aldrig har haft Bopæl her i Landet, har man ikke fundet tilstrækkelig Grund til at give Adgang til Uvirksomhedserklæring.

Finder Retten, at Begæringen bør bevilges, udfærdiger den en Erklæring om, at Fuldmagten skal være uvirksom, naar Erklæringen een Gang er optaget i Statstidende, og der efter Optagelsen er gaaet en fastsat Tid, som ikke maa være længere end 14 Dage. Dette Tidsrum har man anset for at være tilstrækkelig langt til, at det under sædvanlige Forhold kan paaregnes, at Tredjemand kan faa Kundskab om Erklæringen inden Fristens Udløb. Efter Omstændighederne vil det kunne være hensigtsmæssigt, at Erklæringen tillige bekendtgøres i lokale Blade eller paa anden Maade, f. Eks. ved Læsning til Kirkestævne. Man har derfor i det følgende Punktum af § 18, 2det Stykke aabnet Adgang for Retten til at træffe Bestemmelse herom. Da Retsvirkningen imidlertid regnes fra Bekendtgørelsen i Statstidende, maa eventuel anden Bekendtgørelse ske forinden Optagelsen i Statstidende.

Naar Bekendtgørelse paa foreskrevne Maade har fundet Sted, og den af Retten fastsatte Tid er udløbet, er Fuldmagten ifølge sidste Punktum i § 18, 2det Stykke uden Retsvirkning for Fuldmagtsgiveren. Dette er dog ikke at forstaa saaledes, at Fuldmagtsgiveren derefter under ingen Omstændigheder kan blive bunden ved Fuldmægtigens Retshandler. Han fritages saaledes ikke som Følge af Uvirksomhedserklæringen for at iagttage Reglerne i Ud-kastets § 20, og naar han forsømmer dette, maa han blive bunden ved Fuldmægtigens Retshandler overfor godtroende Tredjemand. Fremdeles bliver Fuldmagten bestaaende i det Omfang, hvori den foreligger for Tredjemand paa anden Maade end som skriftlig. Naar f. Eks. Fuldmagten foruden af det skriftlige Dokument fremgaar af en vis Stilling, Fuldmægtigen indtager hos Fuldmagtsgiveren, maa Fuldmægtigen endvidere fjernes fra Stillingen. Er den

skriftlige Fuldmagt bragt til Tredjemands Kundskab ved en til ham særskilt rettet Erklæring, er en særskilt Erklæring om Tilbagekaldelsen nødvendig overfor vedkommende. Saafremt den skriftlige Fuldmagt tillige er offentligt bekendtgjort, maa Reglerne i § 15 iagttages; er den af Retten i Henhold til § 18 udfærdigede Erklæring bekendtgjort paa samme Maade som Fuldmagten, maa dette dog naturligvis være tilstrækkeligt. Med andre Ord, Uvirksomhedserklæringen virker paa samme Maade som den Tilintetgørelse eller Tilbagekaldelse af den skriftlige Fuldmagt, den træder i Stedet for.

Endelig er det i sidste Sætning af § 18, 2det Stykke bestemt, at Fuldmagtsgiveren, naar den foreskrevne Bekendtgørelse har fundet Sted, og Fristen er udløbet, kan forlange Attest fra Retten om, at Fuldmagten er uden Retsvirkning overfor Fuldmagtsgiveren. Det synes hensigtsmæssigt ved en saadan Attest at sætte Fuldmagtsgiveren i Stand til overfor vedkommende Tredjemand at bevise, at Fuldmagten er erklæret uvirksom, fremfor at paabyrde ham det Besvær i hvert enkelt Tilfælde, hvor saadant Bevis skal føres, at godtgøre, at alt, hvad Retten har foreskrevet, er iagttaget, hvilket kunde blive ret omstændeligt, navnlig naar Bekendtgørelse har maattet ske paa flere Maader. Fra norsk og svensk Side har man dog ikke anset det fornødent at give Fuldmagtsgiveren en saadan Berettigelse.

Efter § 18, 3dje Stykke er Rettens Afgørelse upaaankelig. Det vilde væsentligt svække Bestemmelsens Nytte, hvis Virkningen af Rettens Uvirksomhedserklæring skulde kunde suspenderes ved Fuldmægtigens Appel, og det Skøn, Retten skal udøve, synes saa lidet indviklet, at der ikke ses at være nogen særlig Betænkelse ved at overlade den endelige Afgørelse til Underretten. Saafremt Retten skulde komme til det Resultat, at Begæringen ikke bør bevilges, maa det staa Fuldmagtsgiveren frit for paa Grund af nye Oplysninger paany at æske Rettens Afgørelse.